

אופנים שמוותר לכבוש במועד אף על פי שלא יגמרו

נהר מסוים, עשו דרך למימיו שיצאו, ונשאר שם דגים הרבה. ועל ידי הוראת רבא באותו מעשה, למדנו שיש אופן שמוותר לכבוש במועד מאכלים, אף על פי שלא תיגמרו כבישתם במועד.

א. בדבר האבד.

ללשון ראשון, באו הכל מעצמם, וצדו משם דגים הרבה במועד, ולאחר מכן, כשראו שלא יוכלו לאכול הכל, רצו לכבושם במלח, כדי שישתמרו, והתיר להם רבא את הדבר, אף על פי שלא יהיו ראויים במועד.

והטעם לכך, כי מתחילה לא נטלום לכובשם, אלא לאוכלם, ודבר זה היו מותרים לעשותו, ועתה כשהם כבר בידם, אם לא יכבושם, יפסדו, והרי זה כדבר האבד ולכן מותר.

ב. כשראויים על ידי ביטול כבישתם.

וללשון שני, קודם שהלכו לצוד, שאלו את רבא אם מותרים ללכת לצוד את הדגים, והתיר להם לצוד דגים הרבה, אף כדי לכבוש מהם במלח.

והטעם לכך, כי גם אחר שיכבוש מהם, ראויים הם במועד, על ידי שיסיר מהם את המלח, ולכן הדבר מותר.

וכן עשו לשמואל, שהכשירו לו מאכל כבוש לאכילה, על ידי שרחצו אותו ששים פעם, להסיר ממנו כל מליחתו. וכן עשו לרבא, כשנזדמן לבית ריש גלותא. וכשרב נזדמן לבית בר שפיר, הביאו לפניו דגים שנתבשלו שליש, ונמלחו שליש [על ידי שהסירו מליחתם], ונצלו שליש.

דברים שאמר אדא ציידא לרב

א. **כוורא** [=ג] **סמוך למיסרחיה מעלי**, כלומר, יפה הדג לאחר זמן כשהוא קרוב להתקלקל, יותר מהזמן הסמוך לצידתו^א.

^א ובזמן הזה תופסים סכנה למיכל סמוך לסירחון, וגם משתי עלה אבוה דאמר בסמוך דמעלי. ושמא נשתנו כמו הרפואות שבש"ס שאינן טובות בזמן הזה, או שמא נהרות דבבל מעלו לו טפי. ויש מפרשים דכוורא לא בכלל דגים